

THE FED

SAR

THRACIAN WOMEN & SOCIETY
"SKOPOS"

Τὸ χωρίον Σουλτάν τῆς επαρχίας Ἡρακλείας καὶ διοικήσεως Παιδεστοῦ ἀποτελεῖται ἐκ διατῶν εἰκοσι οἰκογενειῶν ὁσων χριστιανῶν καὶ ἀσχολουμένων εἰς τὴν γεωργίαν. Οἱ κάτοικοι αὐτοῦ, ὡς γεωργοί, ἔχουσι μεγάλην ἀνάγκην ὅπως διατηρῶσι τὴν δὴλ. βούλ. ἱκανοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα χρήσιμα εἰς τὰς γεωργικὰς αὐτῶν ἐργασίας. Πρὸς διατροφὴν λοιπὸν τῶν ἑσῶν τούτων ἔδει νὰ παράσχω καὶ ἰδιαίτερον μέρος ὁμοῦ νὰ νέμονται αὐτὰ. Πράγματι εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ χωρίου ὑπάρχει τόπος νομῆς ἀνήκων εἰς αὐτὸ καὶ εἰς τὸν ὁμοῖον ἀνεκὰθεν αὐτοῦ τὰ ἑσῶα τῶν κατοίκων. Πλησίον τοῦ χωρίου ὑπάρχει καὶ ἐν τοιαύταις, τὸ ὁμοῖον ἀνήκων ἄλλων. Ἐξ ἄλλων πρὸ τριῶν κόντα ὁμοῦ ἔτιον ἡγήσαντο αὐτὸ Ἀρμένιος τις τὴν καταγωγὴν ὀνομαζόμενος Ἀντωνί. Δουξέλους, ὅστις μὴ ἔχων τόπον ὁριστὸν ὅπως νέμονται τὰ ἑσῶα του, ἡγαγέσθην νὰ πληρώσῃ κατ' ἑκὸς εἰς τὸ χωρίον τριῶν κόντα λίρας ὀθωμ. (ἴρ. 30) ὅπως νέμονται ταῦτα εἰς τὸ ἐν λόγῳ λειβάδιον. Τὸ χρεῖμα τοῦτο διετίθετο διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ἐκπαίδ. καθιδρυμάτων τοῦ χωρίου. Πρὸ τεσσάρων ὁμοῦ ἐν ἐγγενήθῃ μὲν ἐκρυθμός κατέστασε προεβήσασα μεγάλας ζημίας. Ὁ ἐν λόγῳ Ἀντωνί Δουξέλου, τις οἶδε ἀπὸ ποίων ἐλατηρίων κινούμενος, ἀπεφάσισε ὅπως κατέσχω τὸν τόπον τῆς βοσκῆς ἀπὸ τοῦ χωρίου, προσφασίζόμενος διὲν δὴθεν ἀνήκει εἰς αὐτὸν δυνάμει κυβερνητικῶν ἐγγράφων φερόντων χρονολογίαν εἰκοσι ἐπὶ τῶν. Ἀγνοοῦμεν ὁμοῦ κατὰ πόσον ἔχουσι κέρως τὰ τοιαῦτα. Διότι ἀφοῦ ὁ ἐν λόγῳ Ἀντωνί ἐφένδης ἐκράτει πρὸ εἰκοσι ἐπὶ τῶν τὰ κυβερνητικὰ ἐγγράφα, διατί δὲν κατέσχευ ἀπὸ τότε τὸν τόπον τῆς βοσκῆς; Ἄλλ' ἐπλήρωσε τὸ ἀποθῆν ποσὸν εἰς τὸ χωρίον. Καὶ ὁμοῦ ἐν πλήρει συνταγματικῇ πολιτείᾳ, ἀπεφάσισε ὅπως θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν τὸ σχέδιον τοῦτο. Καὶ κατὰ πρόβλεπον ἤρχισε νὰ ἐμποδίσῃ διὰ τῶν ἀγορευμάτων του τὰ ἑσῶα τοῦ χωρίου ὅπως νέμονται. Οἱ δυστυχεῖς χωρικοὶ ἀπεφάσισαν τότε ὅπως ἀποσταῖν εἰς τὰ ἐν Παιδεστῷ κυβερνητικὰ ἑσῶα γραφεῖα, παραπονούμενοι διὰ τὸ ἄδικον τῆς κατοχῆς τοῦ τόπου των, ἀλλ' δυστυχῶς ἀπὸ τότε μέχρι τῆς σήμερον τέσσαρα δόκιμα παρήλθον ἔτι χωρὶς νὰ δοθῇ ὁριστικὸν τι ἀποτέλεσμα. Ἐκ τῶν χρημάτων αὐτῶν ἐδαπάνησαν καὶ τῶν κακοχρῶν καὶ ταλαιπωριῶν, ὅς ὑπέστησαν οἱ δυστυχεῖς οὗτοι χωρικοὶ, ἡγαγέσθην καὶ τὰ ἐκκατασκευατικὰ αὐτῶν καὶ τὰ καθιδρύματα νὰ παραμελήσωσι, μὴ ἔχοντες πόρους πρὸς διατήρησιν αὐτῶν καὶ τὰς ἰδίας τῶν ἐργασίας νὰ ἐγκαταλείψωσι. Ἐκλιπόμενος δὲ τοῦ τόπου τούτου τῆς νομῆς καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου θὰ παύσωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ δύνανται νὰ ποιοῦσιν τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Ὁ δ' αὖτε λοιπὸν ῥηθεὶς κ. Ἀντωνί Δουξέλους μὴ ἀρκοῦμενος εἰς τὴν διαδικασίαν, εἰς τὴν ἀποταῖν εὐρίσκειται μετὰ τοῦ χωρίου, καὶ ὡς φαίνεται ἀπειθῇ γνωρίζει διὲν δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ κατέσχω τὸν τόπον τῆς νομῆς, προσπαθεῖ δι' ἄλλων βιαίων μέσων ὅπως ἀναγκάσῃ τὸ χωρίον νὰ ὑποκύψῃ δι' αὐτὸ δὲν παρέχεται ἡμέρα κατὰ τὴν ὁμοῖαν νὰ μὴ ἐμφανίζονται καὶ δύο τρεῖς χωροφύλακες, οἱ ὁποῖοι νὰ ἐμποδίσωσι τὴν εἰσόδον τοῦ χωρίου ὅπως εἰσερχοῦντο εἰς τὸν τόπον τῆς βοσκῆς καὶ ἀπειθῇ ἡ ἀνδρὲς εὐρίσκονται εἰς τὰς ἐργασίας των, ἀναγκάζονται γυναῖκες καὶ τὰ παῖδια ὅπως ὁδηγῶσιν αὐτὰ τὰ ἑσῶα των εἰς τὸν τόπον τῆς νομῆς. Πρὸ δέκα καὶ πέντε μάλιστα ἡμερῶν οἱ πάλιν αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παῖδια ὁδηγοῦν τὰ ἑσῶα των εἰς τὸν τόπον τῆς βοσκῆς, ἀφ' ὧν ἐμφανίζονται ἐμπροσθεν αὐτῶν πέντε χωροφύλακες ἑπτακοὶ καὶ τέσσαρες ἄλλοι πεζοὶ καὶ ἤρχισαν νὰ ὀρῶσιν ἐναντίον τῶν γυναικῶν καὶ παιδίων ἑπτακοὶ ὁμοῦ ἀσφοδίσουσιν αὐτοὺς καὶ ἐκβάλλωσι τὰ ἑσῶα των ἐκ τοῦ τόπου τῆς νομῆς. Καὶ ἄλλας μὲν ἐκ τῶν γυναικῶν ἐδίξαν μὲν τὰ μασιλίον, ἄλλων δὲ ἐξώθησαν τὰ ἄλογα. Τότε αἱ γυναῖκες ὄλοι ὁμοῦ εἰς τὴν κατέστασιν ἐκείνην. Ἐδραμον εἰς Ἡράκλειαν, ἀπέχουσιν μίαν ὥραν τοῦ χωρίου, ὅπως διαμαρτυρηθῶσιν εἰς τὸν ἐκεῖ εὐρισκόμενον κυβερνητικὸν δήμαρχον (μουνδρ) διὰ τὸ ἄδικον καὶ ἄδικον τοῦτο, ἀφοῦ ὁ τόπος οὗτος ἀνήκει ἀπὸ ἀπὸθεν εἰς τὸ χωρίον ἄλλ' ἐκτὸς τοῦ διὲν εἰσηκουσθησαν, ἀλλὰ καὶ ἀπαπέσαν διὰ τῶν ἐξῆς λόγων: «Σὺς πονεῖς δὲ τὸν χιόνιστον». Τότε αἱ δυστυχεῖς γυναῖκες, ὁπ' ἑνὸς ἐκ τοῦ κόπου, ἀφ' ἐτέρου ἐκ τῆς καταστάσεως ἐκείνης, ἡγαγέσθην νὰ καταφύγωσιν εἰς τὸν ἐκεῖ εὐρισκόμενον μητροπολιτικὸν περιβόλον. Καὶ δὲν ἐφθάνον αὐτὰ, ἀλλ' ὁ ἐν λόγῳ Ἀντωνί ἐφένδης μετέβη εἰς Παιδεστὸν καὶ ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἐναντίον ὁσων ἐκείνων τῶν δυστυχῶν γυναικῶν ἀνευ οὐδενὸς αἵτιου. Μόνον κύριος σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι ὅπως ὀλοτελῶς ἐπιφέρῃ τὴν καταστροφὴν τοῦ δυστυχῶς τούτου χωρίου.

Ὅθεν παρακαλοῦμεν τὴν ἐφ. συνταγματικὴν ἡμῶν Κυβέρνησιν ὅπως μερμνήσῃ ὑπὲρ τοῦ δυστυχῶς ἡμῶν χωρίου καὶ θέσῃ τέμα εἰς τὴν οἰκτρὰν ταύτην κατὰστασιν.

Πεπεισμένοι λοιπὸν εἰς τὴν ἐγνωσμένην καλοκαγαθίαν τῆς ἐφ. συνταγματικῆς ἡμῶν Κυβερνήσεως, πιστεύομεν διὲν θὰ ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν δεινῶν ἡμῶν τούτων.

Σουλτάν χωρίον, τῇ 26 Μαΐου 1912.

Οἱ ἐφοροεπίτροποι καὶ δημογέροντες

Ἐπονται αἱ σφραγίδες τοῦ μουχτάρη Θεοδωρῆκη Ἀντωνίου, Βασιλείου Κοζινοῦ, Μάρκου Φώτη, Λάζου Ἰωάννου καὶ Ἀποστόλου Σταύρου καὶ αἱ ὑπογραφαὶ τῶν Διευθυντῶν Ἰωάννου καὶ Δημητρίου Μουλά.

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ
ὁ κ. Γεώργιος Κωνσταντίνου ἐκ χωρίου Σουλτάν. Ταφλίκι, περιφερείας Παιδεστοῦ, Ἀνατολικῆς Θράκης, ἡ ὁ γνωρίζων τε περὶ αὐτοῦ νὰ γράψῃ εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος», πρὸς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ ἐκ μητρὸς ἀνεψιῦ τοῦ Σωτηρίου Κ. Κομνηνοῦ. Ἐπείγουσα ἀνάγκη.

• Νέα Κ/γ 31 Μαΐου 1912

Τὸ χωρίον Σουλτάν τῆς ἐπαρχίας Ἡρακλείας καὶ διοικήσεως Παιδεστοῦ ἀποτελεῖται ἐξ ἑκατὸν εἰκοσι οἰκογενειῶν ὧν χριστιανῶν καὶ ἀσλολουμενων εἰς τὴν γεωργίαν. Οἱ κάτοικοι αὐτοῦ, ὡς γεωργοὶ, ἔχουσι μεγάλην ἀνάγκην ὅπως διατηρῶσι ζῶα δηλ. βοῦς, ἱπποὺς καὶ τὰ τοιαῦτα χρήσιμα εἰς τὰς γεωργικὰς αὐτῶν ἐργασίας. Πρὸς διατροφήν λοιπὸν τῶν ζώων τούτων ἔδει νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἰδιαίτερον μέρος θαλασσίαν νὰ νέμονται αὐτὰ. Πράγματι εἰς τὸ δυσικὸν μέρος τοῦ χωρίου ὑπάρχει τόπος νομῆς ἀνήκον εἰς αὐτὸ καὶ εἰς τὸν ὅποιον ἀνέκαθεν ἐτέμνοντο τὰ ζῶα τῶν κατοίκων. Πλησίον τοῦ χωρίου ὑπάρχει καὶ ἐν τοιφλίον, τὸ ὅποιον ἀνήκεν ἄλλοτε εἰς αὐτὸν, πρὸ τριῶν κοντα ὅμως ἐτῶν ἡγόρασαν αὐτὸ Ἀγγλικοὶ διὰ τὴν καταγωγὴν ὀνομαζόμενος Ἀντωνικ Δούζογλους, ὅστις μὴ ἔχων τόπον ἀρκούντων ὅπως νέμονται τὰ ζῶα του, ἡναγκάσθη νὰ πληρώσῃ κατ' ἑτος εἰς τὸ χωρίον τριῶν κοντα λίρας ὀθωμ. (δρ. 30) ὅπως νέμονται ταῦτα εἰς τὸ ἐν λόγῳ λειβάδιον. Τὸ χοῖμα τοῦτο διετίθετο διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ἐκπαιδ. καθεδρμάτων τοῦ χωρίου. Πρὸ τεσσάρων ὅμως ἐτῶν ἐγεννήθη μία ἐκφυθμός κατάστασις προσενήσασα μεγάλας ζημίας. Ὁ ἐν λόγῳ Ἀντωνικ Δούζογλου, τίς οἶδε ὑπὸ ποίῳ ἐλαττωσὶν κινούμενος, ἀπεφάσισεν ὅπως κατὰ τὸν τόπον τῆς βοσκῆς ἀπὸ τοῦ χωρίου, προφασιζόμενος ὅτι δῆθεν ἀνήκει εἰς αὐτὸν δυνάμει κυβερνητικῶν ἐγγράφων φερόντων χρονολογίαν εἰκοσι ἐπτὰ ἐτῶν. Ἀγνοοῦμεν ὅμως κατὰ πόσον ἔχουσι κῆρος τὰ τοιαῦτα. Διότι ἀφοῦ ὁ ἐν λόγῳ Ἀντωνικ ἐφένδης ἐκράτει πρὸ εἰκοσι ἐπτὰ ἐτῶν τὰ κυβερνητικὰ ἐγγράφα, διατί δὲν κατέσχεν ἀπὸ τότε τὸν τόπον τῆς βοσκῆς; ἢ ἢ ἐπλήρωσε τὸ ἀνωθεν κοσὸν εἰς τὸ χωρίον; Καὶ ὅμως ἐν πλήρει συνταγματικῇ πολιτειᾷ, ἀπεφάσισεν ὅπως θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν τὸ σχέδιον τοῦτο. Καὶ κατὰ πρόβλεπον ἤρχισεν νὰ ἐμποδίσῃ διὰ τῶν ἀγοφυλάκων του τὰ ζῶα τοῦ χωρίου ὅπως νέμονται. Οἱ δυστυχεῖς χωρικοὶ ἀπεφάσισαν τότε ὅπως ἀποταθῶσιν εἰς τὰ ἐν Παιδεστῷ κυβερνητικὰ καὶ δικαστικὰ γραφεῖα, παραπονέμενοι διὰ τὸ ἄδικον τῆς κατοχῆς τοῦ τόπου των, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀπὸ τότε μέχρι τῆς σήμερον τέσσαρα ὀλόκληρα παρήλθον ἔτη χωρὶς νὰ δοθῇ ὀριστικὸν τι ἀποτέλεσμα. Ἐκ των χρημάτων ἀνὰ εἰς ἀπαρνήσαν καὶ τῶν κακοτυχῶν καὶ ταλαιπωριῶν, ὅς ὑπέστησαν οἱ δυστυχεῖς, οὗτοι χωρικοὶ, ἡναγκάσθησαν καὶ τὰ ἐκπαίδευτικὰ αὐτῶν καὶ ἱερὰ καθιδρύματα νὰ παραμελήσωσι, μὴ ἔχοντες πόρους πρὸς διατήρησιν αὐτῶν καὶ τὰς ἰδίας των ἐργασίας νὰ ἐκτελέσωσι. Ἐκτείνοντες δὲ τοῦ τόπου τοῦτο τῆς νομῆς καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου θὰ παύσωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ δύνανται νὰ πορίσθωσι τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Ὁ ἀνωθεν λοιπὸν ὁρηθεὶς κ. Ἀντωνικ Δούζογλους μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν διαδοκίαν, εἰς τὴν θαλάσσαν ἐβρίσκειται μετὰ τοῦ χωρίου, καὶ ὡς φαίνεται ἐπειθὲ γινώσκωνται δὲν δὲν δὲν δὲν νὰ κατὰ τὸν τόπον τῆς νομῆς, προσπαθεῖ δι' ἄλλων βλαβερῶν μέσων ὅπως ἀναγκάσῃ τὸ χωρίον νὰ ὑποκύψῃ δι' αὐτὸ δὲν παρέχεται ἡμέρα κατὰ τὴν ὁρίαν νὰ μὴ ἐμφανίζονται καὶ δύο τρεῖς χωροφυλάκες, οἱ ὅποιοι νὰ ἐμποδίσωσι τὰ ζῶα τοῦ χωρίου ὅπως εἰσέρχονται εἰς τὸν τόπον τῆς βοσκῆς; καὶ ἐπειθὲ οἱ ἄνδρες εὐρίσκονται εἰς τὰς ἐργασίας των, ἀναγκάζονται αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία ὅπως ὁδηγῶσιν αὐτὰ τὰ ζῶα των εἰς τὸν τόπον τῆς νομῆς. Πρὸ δέκα καὶ πέντε μάλιστα ἡμερῶν οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία ὁδηγῶν τὰ ζῶα των εἰς τὸν τόπον τῆς βοσκῆς, αἰφνης ἐμφανίζονται ἐμπροσθεν αὐτῶν πέντε χωροφυλάκες ἐφιπποὶ καὶ τέσσαρες ἄλλοι πεζοὶ καὶ ἤρχισαν νὰ ὀρμῶσιν ἐναντίον τῶν γυναικῶν καὶ παιδίων ἐφιπποὶ ὅπως διασκορπίσωσιν αὐτὰς καὶ ἐκβάλλωσι τὰ ζῶα των ἐκ τοῦ τόπου τῆς νομῆς. Καὶ ἄλλας μὲν ἐκ τῶν γυναικῶν ἐδίξαν μὲν τὴν μαστίγιον, ἄλλων δὲ ἐξώθησαν τὰ ἄλογα. Τότε αἱ γυναῖκες ὅλοι ὁμοῦ εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην ἔδραμον εἰς Ἡράκλειαν, ἀπέχουσαν μίαν ὥραν τοῦ χωρίου, ὅπως διαμαρτυρηθῶσιν εἰς τὸν ἐκεῖ εὐρισκόμενον κυβερνητικὸν δήμαρχον (μουδρ) διὰ τὸ ἄτοπον καὶ ἄδικον τοῦτο, ἀφοῦ ὁ τόπος αὐτός ἀνήκεν ἀνέκαθεν εἰς τὸ χωρίον; ἀλλ' ἐκτός τοῦ ὅτι δὲν εἰσηκούσθησαν, ἀλλὰ καὶ ἀπεπέμφθησαν διὰ τῶν ἐξῆς λόγων: «Χεῖς ποὺρ δὲ λινιτὶ γιάκουρ». Τότε αἱ δυστυχεῖς γυναῖκες, ἀφ' ἑσθὸς ἐκ τοῦ κόπου, ἀφ' ἑτέρου ἐκ τῆς καταστάσεως ἐκείνης, ἡναγκάσθησαν νὰ καταφύγωσιν εἰς τὸν ἐκεῖ εὐρισκόμενον μητροπολιτικὸν περίβολον. Καὶ δὲν ἐφθάνον αὐτὰ, ἀλλ' ὁ ἐν λόγῳ Ἀντωνικ ἐφένδης μετέβη εἰς Παιδεστὸν καὶ ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἐναντίον ὧν ἐκείνων τῶν δυστυχῶν γυναικῶν ἀνευ οὐδενὸς αἵτιου. Μόνον κύριος σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι ὅπως ὀλοτελῶς ἐπιφέρῃ τὴν καταστροφὴν τοῦ δυστυχῆς τούτου χωρίου.

Ὅθεν παρακαλοῦμεν τὴν ὑψ. συνταγματικὴν ἡμεῶν Κυβέρνησιν ὅπως μεριμνήσῃ ὑπὲρ τοῦ δυστυχῆς ἡμῶν χωρίου καὶ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν οἰκτρὴν ταύτην κατάστασιν.

Πεισιμένιοι λοιπὸν εἰς τὴν ἐγνωσμένην καλοκαγαθίαν τῆς ὑψ. συνταγματικῆς ἡμῶν Κυβερνήσεως, πιστεύομεν ὅτι θὰ ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν δεινῶν ἡμῶν τούτων.

Σουλτάν χωρίον, τῇ 26 Μαΐου 1912.

Οἱ ἐφοροεπίτροποι:

καὶ ἐπιμογέροντες
Ἐκοντα αἱ σφραγίδες τοῦ μονιχῆ Θεοδωρῆ Ἀντωνίου, Βασιλείου Κοζινοῦ, Μάρκου Φώτη, Ἀδῶν Ἰωάννου καὶ Ἀποστόλου Σταύρου καὶ αἱ ὑπογραφαὶ τῶν Διαμαντῆ Ἰωάννου καὶ Δημητρίου Μουλά.